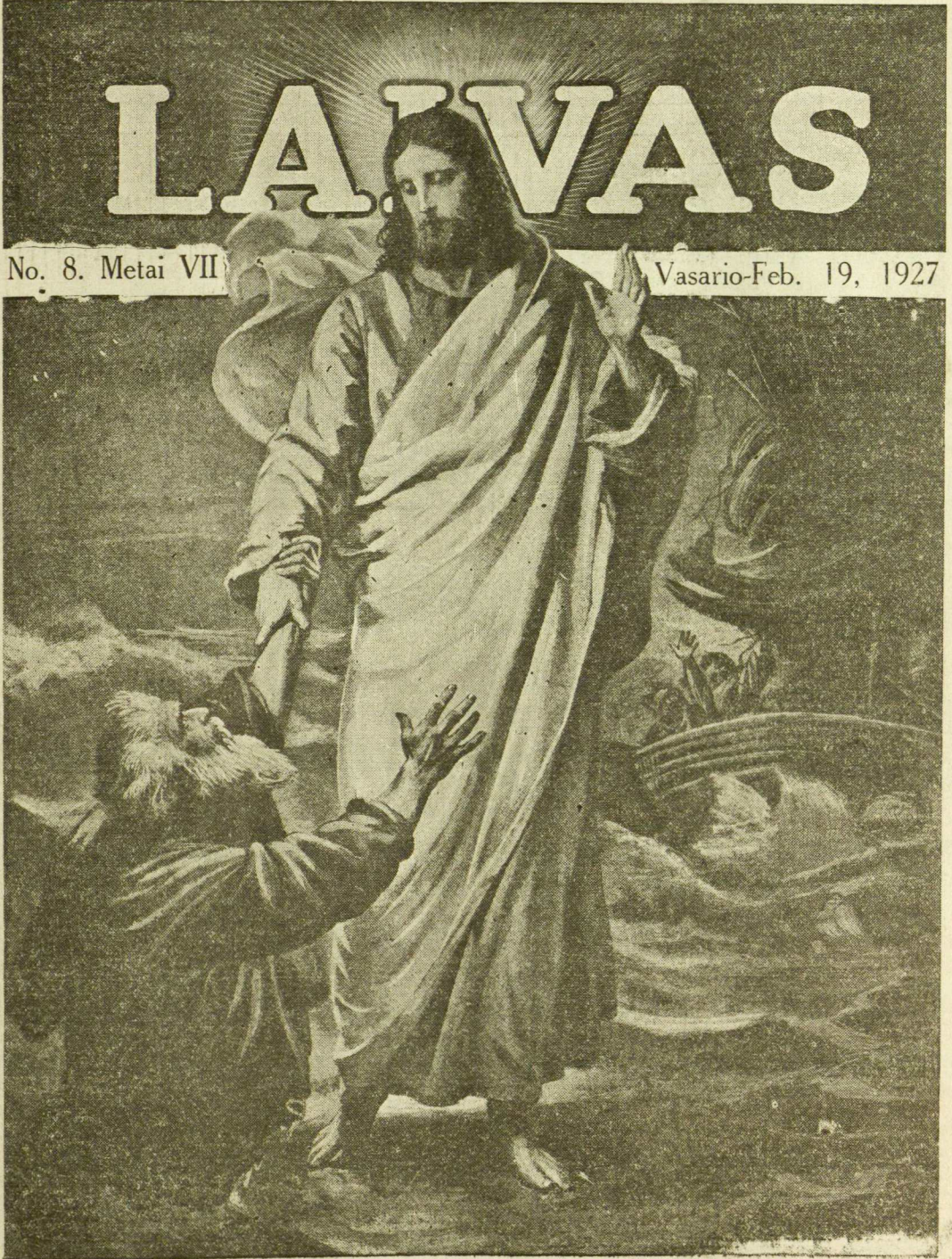

LAIVAS

No. 8. Metai VII

Vasario-Feb. 19, 1927

Latvian Republic
Library

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

UŽGAVĖNIŲ SEKMADIENIS.

L e k c i j a .

2 KORINT. 11, 19-12, 9.

BROLIAI: Jūs mielai noru pakenčiate pakuosius, patys būdami išmintingi. Jūs juk pakenčiate, jei kas jus pavergia nelaisvėn, jei kas jus ryja, jei kas jusų lobį ima, jei kas didžiuojasi, jei kas muša jus į veidą. Aš sakau savo sugėdinimui, lygkad mes, butumėm buvę silpni tame dalyke. Kuo kas nors drįsta girtis, (pai kybėje sakau), drįstų ir aš.

Jie yra žydai, ir aš; yra izraelitai, ir aš; yra Abraomo ainiai, ir aš; Jie yra Kristaus tarnai, (kaip neprotingas sakau), aš daugiau: daugiau pakėliau darbų, daugiau kalėjimų, kirčių be galo, buvau dažnai mirties pavojuose. Nuo žvėdų gavau penkis kartus po keturias dešimtis kirčių be vieno; tris kartus buvau rykštėmis plaktas, kartą akmenimis muštas, tris kartus nukentėjau laivo sudužimą, naktį ir dieną buvau jūros gilumoje, dažnai pavojuose nuo vientaučių, pavojuose nuo pagonių, kelionėse, pavojuose upių, pavojuose galvažudžių, pavojuose miestuose, pavojuose tyrnuose, pavojuose ant jūros, pavojuose tarp netikrų brolių; varge ir skurde, daugelyje budėjimų, alkyje ir troškime, daugelyje pasninku, šaltyje ir nuogume: be to, kas kitaip atsitinka, kasdieninis veržimasis prieš mane, rupestis visomis bažnyčiomis. Kas yra silpnas, ir aš nesidarau silpnas? Kas yra piktinamas, ir aš nedegu? Jei reikia girtis, aš girsiuos savo

silpnumu. Dievas ir Tėvas mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus palaimintasis per amžius žino, kad aš nemeluoju. Damaske karaliaus Arėto šalies viršininkas sorgėjo damaskiečių miestą, kad mane sugautų: ir aš pro langą pintinėje buvau nuleistas per sieną ir taip išstrukau iš jo rankų.

Jei reikia girtis (tiesa nepridera), aš eisiu prieš Viešpaties regėjimų ir apreiškimų. Aš žinau žmogų Kristuje, kurs pirm keturiolikos metų, — ar kune, nežinau, ar be kuno, nežinau, Dievas žino, — buvo pagautas net į trečiąjį dangų. Ir žinau, kad tas žmogus, — ar kune, ar be kuno, nežinau, Dievas žino, — buvo pagautas į rojų ir giedėjo slaptinius žadžius kurių nėvienam žmogui nevalia sakyti. Tikiu aš girsiuos, savimi gi nė kiek nesigirsiu, tiktai savo silpnybėmis.

Nes jei ir norėčiau girtis, aš nebusiu neprotingas, nes sakyčiau tiesą; bet susilaikau, kad kas nemanytų apie mane daugiau, kaip manyje mato ar girdi iš manęs. O kad aš dėl apreiškimų didumo nesikelčiau puikybės, man duotas akstinas mano kunui, šetono angelas, kurs mane muštų veidan. Todėl aš tris kartus meldžiau Viešpatį, kad tai atstotų nuo manęs; bet jis man tarė: Gana tau mano malonės, nes jėga įgyja tobulumo silpnybėje. Taigi, aš mielai noru girsiuos mano silpnybėmis, kad Kristaus jėga gyventų manyje.

Evangelija.

LK. 8, 4-15.

NUO metų susirinkus skaitlingai miniai ir besiskubinant pas jį iš miestų, jis kalbėjo prilyginimu: Sėjėjas išėjo savo sėklos sėtų. Jam sėjant, dalis krito prie kelio, buvo sumindžiota, ir dangaus paukščiai ją sulesė. Kita dalis krito ant uolos ir išdygus padžiuvę, nes neturėjo drėgmės. Kita krito tarp erškėčių ir draug išdygę erškėčiai nusmelkė ją. Kita dalis krito į gerą žemę ir išdygus nešė šimteriopą vaisių. Tai sakydamas jis šaukė: Kas turi ausis klausyti, tas teklusai. Jo mokytiniai klausė jį, ką tas prilygini-

mas reiškias. Jis jiems tarė: Jums duota pažinti Dievo karalystės paslaptį, kitiems gi skelbiama prilyginimais, kad regėdami nematytų ir girdėdami nesuprastų. Tas prilyginimas štai ką reiškia: Sėkla Dievo žodis. Prie kelio tai tie, kurie klauso; paskui ateina velnias ir atima žodį iš jų širdies, kad jie netikėtų ir nebutų išgelbėti. Ant uolos tie, kurie išgirdę su džiaugsmu priima žodį; bet jie neturi šaknų; jie tiki iki laikui ir pagundos metu jie atsitraukia. Kas gi krito tarp erškėčių, tai tie, kurie kad ir klauso, bet šalin eidami rūpesnių, turtų ir gyvenimo džiaugsmų nutroškina mi ir neneša vaisiaus. Kas gi krito į gerą žemę, tai tie, kurie klauso žodžio, jį palaiko tikrai geroje širdyje ir neša vaisiaus kantrume.

Lietuvos Nepriklausomybė.

Laiminga tauta, kuri gyvena savu nepriklausomu gyvenimu, kurios vaikai nevergauja svetimiams. Ką reiškia svetimias jungas tiktai tie gali suprasti, kurie jo patyrė ant savo sprando. Nenuostabu todėl, kad lietuviai šiandie linksmi ir džiaugsmingai švenčia savo tėvynės nepriklausomybės aštuntų metų sukaktuves. Tuo labiau tasai mūsų džiaugsmas yra didesnis, kadangi neseniai tai mūsų tėvynei gręšė žlugimo pavojus ir tiktai tikrieji tautos vaikai ją išgelbėjo.

Kas netrokšta tos laisvės! Jos troško ir ieškojo lietuvių tautos vadai. Ištikus didžiajam karui ir mums suspindėjo laisvės spindulys. Bet laisvė, reikia atminti, perkama krauju. Lietuva daug nukentėjo: josios dirvonai pudymais užžėlė, miestai griuvėsiais virto, sodybos dumais nuėjo ir daugelis jos sunų iš skurdo, vargo ir maro prieš laiką apleido šį pasaulį. Daugelis jų karo lauke net savo kraują praliejo, ginda-

mi tėvynės laisvę. Brangiomis aukomis buvo iškovota tėvynės laisvė. Lietuva liko laisva, nepriklausoma, savystovė valstybė. Mylinčių tėvynę vaikų "džiaugsmas buvo pilnas".

Lietuva išbuvo vergijoje 125 metų. Tie priespaudų laikai nebuvo be pasekmių. Vergijos vaikai, tiesa, laisvę įgijo, bet jos branginti dar nemokėjo. Ne visi jos ir troško. Išgamos, papratę žiauriam priešui vergautų, krypo atgal į tuos vergijos laikus. Jie vyliši, kad svetimi užėmę Lietuvą, atneš tautai laimės. Tiktai neišmanėliai galėjo tai manyti. Tokiems išgamoms ne lietuvių tau tos gerovė rūpėjo; jiems buvo svarbus asmeninis pelnas, deja, su savo brolių kruvina skriauda surištas. Išgamos kalbėjo — neišmanėliai klausė. Ir nelaimė 1926 metais pavasaryje Lietuva susilaukė socialistų valdžios.

Ką toji valdžia Lietuvai atnešė? — Pražutį. Jeigu tikrieji tėvynės vaikai dar keleta dienų būtų palaukę, šiandie mes

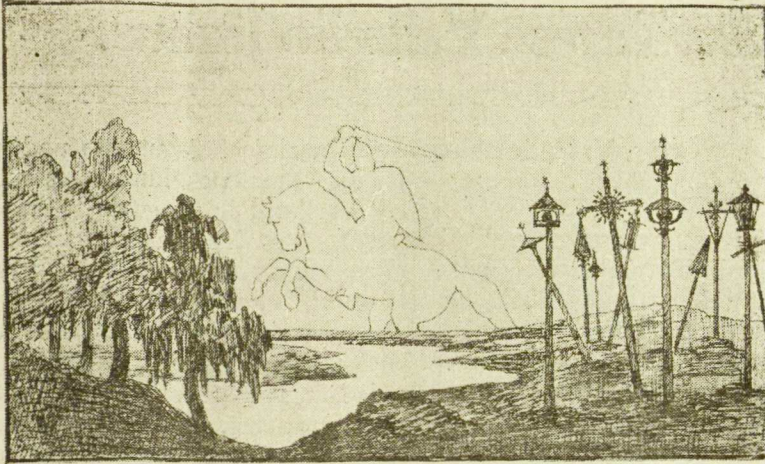
jau nešvęstume Lietuvos nepriklausomybės sukaktuvių. Pirmiausia socialistų valdžia puolė žudyti katalikų tikėjimą, Bažnyčią. Jiems matyt Evangelijos atsargumo žodžiai buvo žinomi “užgaut ganytoją ir avys iškriks”. Taip jie ir padarė. Valdžia joku būdu nenorėjo pripažinti naujų Lietuvos vyskupų, tuomi slopindama žmonių pagarbą ir patikėjimą savo dvasine vyriausybe. Jinai įvedė civilines jungtuves, vieton Kristaus įstatytojo moterystės sakramento, tuo sugriaudama šeimyninį gyvenimą iš pamatų. Mokyklose buvo šalinamas tikybos mokymas ir katalikai mokytojai, kaip kunigai taip ir pasaulionys, kad vaikučiai nebutų mokomi Dievo ir artymo meilės. Darbininkų tarpe įvedė suirutę, kurdami savas kuopas ir žadėdami jiems buvio pagerinimą, bet tuo pačiu laiku toji varguomenės padėtis pasidarė stačiai nebepakečiama. Senus valdininkus šalino iš jų vietų, atimdami duonos kąsnį vien del to, kad jie buvo katalikai. Plačiai panaudojo spaudą, kuri, niekeno nevaržoma, šmeižė ir teršė visa, kas katalikui lietuviui yra brangu ir šventa.

Socialistų valdžia nesitenkino vien piliečių persekiojimu ir jų sąžinės varžymu, bet pačioje valstybėje ir tai tų pačių lietuvių pinigais ugdė ir stiprino mirtiną Lietuvos priešą josios pačioje krutinėje. Kad išsilaikyti valdžioje socialistams buvo reikalinga Lietuvos priešų parama. Bet jie tos paramos valdžiai veltui neteikė. Valdžia turėjo už ją brangiai užmokėti ir, žinoma, mokėjo. Lenkams atidarė daug mokyklų, kuriose tasai mirtinas lietuvių priešas ra-

miai ir organizuotai galėjo veikti mūsų tėvynės nenaudai. Žydams leido savotiškai būdu varyti prekybą, lietuvius nuslopinant. Klaipėdos krašte vokiečiams leista prašalinti lietuvių kalbą iš mokyklų, jiems buvo užtikrintas krašto vokietinimas ir pagaliaus suprantamas jojo prie Vokietijos prijungimas.

Ne vienam Klaipėdos kraštui gręstė pavojus. Visa Lietuva laukė diena iš dienos, kuomet ją savo globon paims kruvinoji Maskva. Krašte priviso visokių agentų, kurie už bolševikų pinigus ruošė mūsų nepriklausomybei galą. Ir tai darė ne svetimtaučiai, bet mūsų pačių broliai-išgamos lietuviai, bolševikams parsidavusieji. Atėjo laikai, kad lietuvis tėvynainis nedrįso pareikšti viešai savo tėvynės meilės. Kuomet mūsų tautos žiedas — studentija tai drįso padaryti, jie buvo kardais kapojami, arklių mindžiojami, kalėjimuose uždaryti. Atsirado lietuvių drąsuolių, kurie pakėlė balsą prieš neteisybę. Tai mūsų savanoriai — laisvės kovotojai, kurie savo krutinėmis atgynė tėvynę nuo priešų. Bet už tai jie buvo kalėjimu nubauti. Prie to priėjo, kad net patsai Krašto Apsaugos ministeris išvedė karių mokyklą prieš Lietuvos ištikimą kariuomenę ir davė įsakymą ją sušaudyti. Tai baisus Lietuvoje vakar dienos įvykis.

Mūsų jaunutės valstybės nepriklausomybės valandos buvo suskaičytos. Jos padėtis buvo tokia pat kaip kad buvusi prieš dešimtį metų. Kitų valstybių atstovai su ja jau nesiskaitė, nes matė jos besiantinantį galą. Kaip lenkai taip bolševikai jau buvo pasiruošę žengti į Lietuvos žemę. Ar tai visa Lietuvos

tēvynainiai nematē, ar jie pavojaus ne-
jautē, nesuprato? Matē, visa matē ir
tiktai Dievą meldē padēti jiems Lietuvą
išgelbēti. Iš tēvynainių krutinių pasipylē
karšti maldos žodžiai: “Apsaugok, Au-
kščiausias, tą mylimą šalį, kur mūsų tē-
vynē, kur bočių kapai! Juk tēviška tavo
malonē daug gali — mes tavo per am-
žius vargdieniai vaikai!”

Kaip prieš aštuonis metus Dievas
išklausē Lietuvos žmonių maldų, kaip
Jisai anuomet iš visų nelaimių, pavojų
ir vargų išvedē Lietuvą į laisvą nepri-
klausomą gyvenimą, taip ir šandie Jisai
suteikē išminties ir drąsos mūsų did-
vyriams gelbēti Lietuvą. Su Dievo pa-
galba visa galima. Dievui padedant,
Lietuva liko išgelbėta. Šandie visas pa-
saulis, įvairių valstybių žymiausi poli-
tikai, kurie vakar į Lietuvą žiurėjo su
panieka, šandie stebisi lietuvių išmin-
timi ir gabumais, kad iš tokių didelių
pavojų be lašo kraujo Lietuva išėjo
pergalėtoja.

Lietuvos išgelbėtojai paėmē val-

džią į savo rankas. Jie suprato, kad tau-
ta tiktai tuomet bus laiminga ir valsty-
bē apsaugota, kuomet Lietuvos žmo-
nėms bus suteikta laisvė, kuomet val-
dančiųjų tarpe įvyks vienybė ir kuomet
narsi kariuomenė įrodys priešams, kad
jinai moka sargiai budėti. Lietuvos tē-
vynainiai pagaliau suprato, kad Dievas
yra visų valstybių Viešpats ir kad su Jo
pałaima reikia kiekvienas darbas pra-
dėti ir baigti. Tai geriausia įrodė nau-
jasis valstybės prezidentas, Dievo var-
dan paįmdamas valdžią į savo rankas.
Jisai priėmē šitokią priesaiką: “Aš, An-
tananas Smetona, Visagalio Dievo vardu,
Švenčiausioje Trejybėje vieno, prisie-
kiu saugoti Lietuvą ir buti visiems tei-
singas”.

Švęsdami šių metų Lietuvos nepri-
klausomybės sukaktuves, galime tiktai
pasidžiaugti savo laimės likimu ir pa-
sididžiuoti kaip mūsų narsia kariuome-
ne taip ir sumania valdžia, kuri veda
Lietuvą į šviesią ir laimingą ateitį. Die-
ve, jiems padėk!

J. N.

Šv. Teresė Vaikelio Jėzaus.

Dr. V. Padolskis.

(Tąsa).

Tuo pat laiku naujas smugis palietė jautrią Teresės širdį. Tėvelis ir taip gana silpnas tapo antru kartu suparaližuotas. Tiesa, dar ir ši kartą pagijo, tačiau jau nedaug jėgų buvo jo kune; jau artinos prie savo kelionės galo pilnas Dievo malonių, gerų darbų. Ne mažas tai buvo Teresei džiaugsmas galint pasimatyti su pasveikusiu tėveliu. Ir pats turėjo daug malonumo, nes galėjo dalyvauti savo karalaitės vienuolinių rubų įsivilkimo iškilmėse.

Buvo tai 10 d. sausio 1889 m. Teresė atlikus devynių mėnesių postulatą pradėjo naujokavimo metus, kurie yra surišti su vienuolinių rubų įsivilkimo apeigomis. Tuo tikslu Teresė apleido kliauzurą. „Tėvelis“, rašo ji: „manęs laukė ties kliauzuros durimis. Prieidamas prie manęs, pilnomis akimis ašarų, ir mane glausdamas prie savo širdies, prabilo: „O! štai mano karalaitė.“ Paskui padavė savo ranką ir abudu iškilmingai įėjova kopytėlėn. Tą dieną buvo jo triumfas, paskutinė iškilmė ant žemės. Visos jo aukos buvo jau padarytos*, „jo šeima buvo pasiaukojusi Dievui.“

Ir Celina jau buvo jam pranešusi, kad vėliau ir ji apleisianti pasaulį ir įstosianti Karmeliun. Tai išgirdęs tėvelis džiaugsmingai sušuko: „Eikš, eiva kartu prie

*) Leonija, pristojus pas klasistes, dėl per sunkaus savo sudėjimui gyvenimo, turėjo jas apleisti. Kiek vėliau ji įstojo Panelės Švenčiausios Aplankymo vienuolijon Caene.

Švenčiausiojo Sakramento padėkotų Viešpačiui už malonės, kurias Jis suteikia mūsų šeimynai, ir už garbę, kurią man yra padaręs, pasirinkdamas sau sužiedotinių mano namuose. Tiesa, Aukščiausias Gailestingumas man suteikia didelę garbę, nuo manęs pareikalaudamas mano vaikų. Jei turėčiau ką geresnio, skubėčiau Jam paaukoti.“ Tas geresnis buvo jis pats. Viešpats jį priėmė, tarytum deginamąją auką. Įvairiais skausmais jį išbandė ir rado sąvęs vertų.

Laiminga jautės Teresė šioj iškilmingoj vienuolių rubų įsivilkimo dienoj. Viskas jai švietė kuonopuikiau. Ir vyskupas džiaugėsi jaunąja karmelite primindamas jos apsilankymą Bayeux'e, jos supašiotus p'aukus, kad tik senesnė atrodytų vyskupo akyse. Šiai dienai nestokavo nė sniego, prie kurio Teresė visuomet turėdavo didžiausią pamėgimą. Keistas įvykis. Nors oras buvo žymiai atšilęs, visgi pasnigo. Įėjus vienuolynan, veikiai ji pastebėjo apdengtą kiemą maloniu, švelnučiu sniegu. Tai Vaikelio Jėzaus šiai iškilmių dienai dangaus dovana.

Šventė prabėgo, prasidėjo darbai. Norėdama parodyti, kad dabar vertai nešioja Vaikelio Jėzaus vardą, uoliai pradėjo sekti Jo dorybes, ir taip tinkamai prisiruošti prie vienuolinių įžadų sudėjimo dienos. Taip karštai trokštant pilnai pasišvęst Dievo garbei, Teresei atrodė gan ilgi šie naujokavimo metai. Jos ilgėsis šios palaimos dienos dar labiau padidėjo gavus Motinos viršininkės paliepiamą apie ją visai nemastyti, nes prieš jos veikų įžadų sudėjimą esąs griežtai pasipriešinęs pats vienuolyno viršininkas. Taip Teresei prisiejo dar laukti ištuonis mėne-

sius tos brangiosios dienos. Bet pastebėjus, kad taip didis troškimas veikia padaryti profesiją kylas iš ne mažos savymeilės, ji ir jo išsižadėjo atsiduodama Dievo valiai. Tuomet savo širdy ji pareiškė Kristui: "Aš Tavęs nebmeldžiu daugiau, kad leistum sudėti prižadus; aš lauksiu tiek, kiek Tu norėsi, tik aš negalėčiau pamąstyti, kad per mano kaltę būtų atidėta toliau susijungimas su Tavimi; todėl aš rupinsiuos kuogreičiausiai pasigaminti rubą deimantais ir visokiais brangakmeniais papuoštą; kai Tu ji rasi esant gana gražų, aš manau, kad niekas Tavęs netrukdytų pasiimti mane už savo sužiedotinę." Užtat dabar nauju dvasios pakilimu ji griebėsi darbo, stengėsi papuošti naujais perlais savo sužieduotivių rubus. Bet ji stengėsi, kad jos dorovinius darbus niekas nepastebėtų. Taip, niekam nereginti, sutvarkydavo vienuolių betvarkėje paliktus rubus. Motinos viršininkės subarta už gulintį šalia lango sudužusį indą, nemėgino nė teisintis, nors čia buvo visai nekalta; pasižadėjęs ateity būti tvarkingesnė, džiaugsmingai atliko jai užduotą bausmę. Kitą kartą, pastebėjus kad nėra lempos, kuri buvo skirta jos reikalams, ir tą vakarą jai buvo taip reikalinga, nėjo jos ieškoti, kad nepertraukus po kompletų tylos, kurią įstatai prisakė sąžiningai užlaikyti. Vietoj nerimauti, ji šiuo džiaugės galėdama jausti stoką nors ir reikalingiausių gyvenimui daiktų. Užtat tą vakarą jai švietė skaisti Dievo malonės šviesa. Visi jos maži darbeliai, prisimaritimai buvo atliekami su didžia Dievo meile, kuri yra tobulybės ryšys. Kartu ji vengė savo darbus parodyti žmonėms, kad jų pagyrimas nebut šiame pasaulyje užmokėsiu. Jiš vien išplečia žmogaus širdį. Teresė norėjo ir kitokiais marinimais smarkiau pabausti savo kuną, bet viršininkė, matydama tai galėsią kenkti jos sveikatai, griežtai juos uždraudė, ir leido tik tuos marinimus, kurie daugiau stebė savymeil-

lę. O jie daugiau jai gero padarė, kaip pati vėliau prisipažino, negu žiaurus kuno baudimai but galėję tai padaryti.

Ir taip perlais besagstant sužieduotivių rubus, prisiartino valanda, kurioj turėjo pilnai pasiukoti didesniai Dievo garbei sudedant Karmeliuj vienuolinius įžadus. O šios dienos Teresė jau laukė su vis savo dvasios pasiilgimu.

Prasidėjo šiai iškilnių dienai prirengiamos rekolekcijos. Tik štai, vieton malonų, džiaugsmo, dvasios pakilimo, Teresė apgaubė tuštuma; ji jaučia tyrių slėgiančią sausumą. Jai rodės visi, ir dangus ją apleidęs, nustojęs teikti gaivinantią rasą. Dar blogiau. Taip malonių iškilnių išvakarėse, jos vienuolinis pašaukimas jai prasideda atrodyti it veikia išnykstantis sapnas. "Per pamaldų budėjimą, rašo ji, paprastai taip malonų, kuris atliekamas prieš tos garbingos dienos aušrą, mano pašaukimas umai man pasirodė tarsi sapnas, vėjas, tuščia svajonė; piktoji dvasia — nes tai jos buvo darbas — man stengėsi įkvėpti įsitikinimą, kad Karmelio gyvenimas nėraš man tinkamas, kad aš apvylysi viršininkes, žengdama pirmyn tuo keliu, kuriuo aš nebuvau pašaukta eiti. Mano tamsuma tapo taip didelė, kad aš nenuvokiau daugiau, kaip tą vieną dalyką: nebeturėdama pašaukimo vienuoliniam gyvenimui, privalau sugrįžti pasaulin". Didžiai kankino Teresė šios slėgiančios dvasią kančios mintys. Negalėdama gi jų atsikratyti, pasirijo atverti skausmus bei pagundas savo Mokytojai. Šiuo puikybės dvasią žeminančiu žygiu, Teresė sudavė savo gundytojui žiaurų smugį. Mokytojos suraminta, dabar drąsiai rengėsi taip kilniai dienai, jos jaudinančioms iškilnėms.

(Bus daugiau).

Tretininkų Žinios.

Tikėjimas šeimynoje.

Kaip gaila, kad mūsų lietuvių tarpe yra tiek daug netikėlių. Paviršium išrodo patogus, geras žmogus, bet nueik į jo namus. Kaip keista. Įėjęs į kokius namus, kuriuose nėra Dievo, tuojau pamatai ant sienų prikabinėta visokių šuniukų, katukų, anglišių ir lietuviškų kalendorių, bet nė vieno katalikiško paveikslo, nė vieno kryželio. Rodosi, tasai lietuvis nežino ką reiškia išganymo ženklas kryžius. Stačiai sarmata į tokius namus įžengti.

Apsidairęs pamatysi vieną kitą bedievišką laikraštį. Kur mūsų katalikiški laikraščiai? Ar mes jų neturime. Taip, turime ir labai gerų, daug geresnių už bedieviškus. Bet tasai lietuvis jau nutolo nuo savo tėvų tikėjimo, nuo savo tėvynės. Jam daugiau rūpi bedievybė ir svetimo krašto išsvajotas rojus. Vaikučiai, kuriose dar yra katalikiško tikėjimo kibirkštis, nenori skaityti tokių šlamštų. Ir gerai daro.

Kur mūsų broliai lietuviai taip ištvirksta? Daugiausia įstodami į bedieviškas draugijas. Tenai susieidami su visokiais tikėjimo priešais ir tautos išgamomis, prisiklauso visokių nelemų pasakų. Juos toki ištvirkėliai greitai prikalbina skaityti baurius raštus. Ir taip po biskį — tai blogas draugas, bloga draugija, blogas laikraštis ir gerą žmogų blogu padaro. Tai viso blogo šaknis. Mes katalikai turime savas draugijas, savą spaudą — laikraščius. Bedieviai pas mus nestoja į draugiją, nebent mato, kad gali mus išnaudoti. Ir išnaudoja. Kaip dažnai pasitaiko, kad kelietas bedievių vienoje draugijoje už nosies vadžioja visą šimtą šiaudinių katalikų. Tai mums sarmata. Bet tai gryna tiesa. Pažiūrėkime kiek mūsų parapijoje yra pusiau katalikiškų draugijų, kurios pralaido velykinę išpažintį. Pamatysime, kad katalikų didžiūma, bet keletas bedievių tą didžiumą kaip avinus varinėja ir apgaudinėja.

Sunku tokiems žmonėms įrodyti, kad jie klysta iki kol patsai gyvenimas jiems tai nepa-

rodo. Aną metų Philadelphijoje buvo toksai atsitikimas. Vienas vyras susinešė su blogais draugais, pradėjo skaityti bedieviškus laikraščius ir burnoti prieš Dievą, prieš tikėjimą. Buvo užsidirbęs apie pora tukstančių dolerių, bet tuos pinigus išleido blogai spaudai platinti. Dievas jį už tai nubaudė. Jisai kartą, apkvaišęs, nušoko nuo trečio aukšto ir labai susižeidė. Nuvežė jį į ligoninę. Visi jo draugai jį apleido. Jis šaukėsi pas vienus, pas kitus, niekas jo nelankė. Tuomet kreipėsi į savo puseserę katalikę, pas kurią pirmiau gyveno. Jisai išeidamas iš jos namų pas bedievius gyventi, trenkė ant stalo kryžių ir ražančių, kuriuos buvo iš Lietuvos atsivežęs. Jo giminaitė, išgirdusi apie nelaimę, nusiskubino į ligoninę, kartu pasiimdama ir ražančių su kryželiu. Vargšas ligonis su džiaugsmu sutiko savo giminaitę, kurią pirmiau koliojo už jos tikėjimą. Jinai jam patarė šauktis kunigo, nes Dievas gali mirtimi jį nubauti. “Kaip gi aš sutiksiu kunigą, kadangi tiek metų juos šmeičiau, keikiau?” — “Nesirupink, atsakė giminaitė, kiekvienas kunigas tau maloniai patarnaus, sutaikins su Dievu, tiktai norėk grįžti atgal prie Dievo”. Jisai sutiko. Buvo pakviestas kunigas. Vargšas atliko išpažintį, susitaikė su Viešpačiu Dievu. Kunigui išėjus, jisai apsipylė graudžiomis ašaromis, vėl bučiuodamas tą ražančių ir kryžių, kuriuos jam buvo suteikusi jo geroji motinėle Lietuvoje. Jisai suprato savo klaidas. Dievas jam visa dovanojo. Jisai pasveiko ir šiandie laimingai gyvena.

Tokių atsitikimų ir daugiau yra, bet aš tepaminėjau tiktai vieną, man pačiam gerai žinomą. Kaip būtų gera, kad tretininkai ir tretininkės savo parapijoje rupintųsi tokius žmones lenkti į gerą kelią. Lengva toksai netikėlis pakalbinti išsirašyti katalikišką laikraštį, lengva pakalbinti, kad įsirašytų į katalikišką draugiją. Daugelis mūsų brolių taip elgiasi dėl savo nesupratimo ir kuomet susipranta, tai gailisi blogai gyvenę.

F. K.

Velnias Pamokslininkas.

(Tąsa).

Viskas išsipildė taip, kaip jis pageidavo: miesto gyventojai darėsi vis kietesni ir kietesni vienuoliams ir pats vienuolio pasirodymas gatvėje buvo užtektinas ženklas, kad visų namų durys užsidarydavo. Galutinai, išmaldos, kurios buvo vienatinė jų prasimaitinimo versmė, visiškai sustojo. Vienuolių padėtis pasidarė tiesiog, nepakenčiama. Artinosi badas.

Buvo tame mieste pilietis, vardu Liudvikas. Jis buvo vienas turtingiausių miesto gyventojų. Nesenai jis vedė jauną ir didžiai dorą moterį. Tėvas-gvardijonas sumanė padaryti paskutinį bandymą ir pasibelsti į jo namų duris, nes žinia buvo, kad Oktavija (toks buvo vardas pirklio moteries) turi gerą širdį ir jiems dar pasilieka prielanki ir dar nei kartą neleido vienuoliui atitraukti nuo jos durų tūsčiomis.

Jau buvo pavakarė, kada broliukas, kuriam teko tą dieną eiti ieškoti išmaldu, pasibaladojo į turtingo pirklio duris. Ilgas laikas kaip jis jau keliauja, o dar jo maišelis visiškai tūsčias. Jis jautėsi labai pavargęs ir nebetekęs drąsos. Labai baimingai jis pabeldė į duris. Bildesio silpnas atbalsis, turbūt, davė namų ponui progos dasiprotėti, kas yra prie durų. Kuomet durys atsidarė ir gerutis vienuolis pakėlė savo akis aukštyn, tikėdamasis pamatyti Oktaviją, jis pamatė patį pirklių Liudviką, kurio išvaizda buvo tokia, kad jau ga-

lima buvo spėti, kas toliau bus.

“Kas čia tave atnešė, ubage?” tarė jis su pilna pašaiapos panieka. “Rioglink tuojaus į savo vienuolyną ir melskis, ten tavo darbas. Gi jei tai netinka jusų šventenybei, tai eikite dirbti, kaip visi dori žmonės; neturėsime čia tiek daug valkatų?”

“Atleisk man, tamista,” tarė vienuolis kone drebėdamas, “aš tikėjausi matyti ponį Oktaviją. Patiko Dievui mus šią savaitę išbandyti taip, kaip išrodo tinkamiau. Nei vienas mūsų šandien yra dar nieko neragavęs. Turiu viltį, kad tamista dėl Dievo meilės neatsisakysi sušelpiti.” Jis atkišo savo dėželę su dvejojančiu žvilgsniu.

“Tau reikia ponios Oktavijos! O ką tu jai sakysi? Šalin, aš tau sakau! Aš neuždarbiauju pinigą, kad jį mėtyčiau visokiems ubagams, kurie karstosi apie mano vartus. Šalin, ir, kaip galima greičiau, jei nenori. Aš nepageidauju tavo pamokslo, kad tai naudinga mūsų sieloms.” Jis apsisuko ir jau būtų uždaręs duris, bet vienuolis dar bandė kalbėti.

“Buk taip geras, tamista,” tarė jis, “prašau tavęs, turėk kantrybės ir pasigailėjimo. Visą dieną šiandien vargau ir nieko negavau; neatstumk manęs tūsčiomis; Dievas atlygins už gailėstinumą. Jis jį priims kaip Jam pačiam parodytą. Ponia Oktavija pasakė mums, kad didžiausiame reikale liuosai čia ga-

lime kreiptis ir...”

Čia vienuolio žodžiai buvo pertraukti skaudžiai užgavimu su lazda.

“Tik ištark tu man dar kartą tą vardą, o aš pasiūsiu tave namon su sulaužytais kaulais, kuriais galėsi pripildyti savo maišą,” buvo piktas atsakymas. “Ei, gerieji kaimynai! pagelbėkit man šį ponulį pasiūsti atgal į jo skylę”.

Betariant jam tuos žodžius, aplink stovintieji, kuriuos ten pritraukė garsus barimas ir lazdos atbalsys, pradėjo grūsties aplink vienuolį, rėkauti ir užkabinėti jį pamaži besitraukiantį nuo durų. Ne gana to, ištvirkėnieji pradėjo drabstyti jį jį purvais ir mėtyti akmenimis, šaukdami priimti juos į krepšį ir neštis vienuolynan. Jam beeinant, minia vis augo aplink jį ir vis labiau duko. Pasiekus vienuolyno vartus, vargšui vienuoliui sunkiai pasisekė įeiti vidun per minią, kuri jį stumdė ir daužė.

Tą vakarą vienuoliai skirtame laike susirinko valgomąjį kambarin, bet nebuvo nei trupinėlio maisto. Jie susėdo. Jų širdys buvo suspaustos ir akys nuleistos, kuomet jų vienas skaitė, kaip paprastai budavo.

Sekančią dieną dalykai pablogėjo. Į vakarykščias sukeltas riaušes įsikišo miesto valdžia. Jos pasiuntinys atsilankė vienuolynan ir prašymais ir įtikrinėjimais rupinosi prikalbinti vienuolius apleisti šią vietą, kurioje žmonės ėmė taip baisiai jų nekęsti ir kur bus pavojaus viešosios ramybės nuolatinio irimo.

Daugelį vienuolių apleido visa drąsa ir viltis. Tiesa, jie to neparodė prie valdžios atstovo, bet, jam išėjus, pasi-

reiškė abelnas nepasitenkinimo ir nusiminimo jausmas.

“Mes butume geriau padarę, primdami žemės, kaip padarė nekurie iš mūsų tarpo,” tarė vienas. “Musų tėvas Pranciškus negalėjo turėti tokios minties, kad jo dvasios vaikai mirtų badu del išlaikymo negyvos raidės.”

“Ar nereikėtų parduoti visus sidabrinčius indus”, tarė antrasis, “ši nelaimė, gal but, aplankė mus del perdidelio turto musų bažnyčioje. Jei mes esame neturtėliai, tai mums geriau pritikėtų vartoti bažnyčioje mediniai indai ne kaip sidabriniai”.

Tėvas gvardijonas klausė visų tų kalbų ir nežinojo, ką, galutinai, atsakyti.

“Ar žinote ką, mano vaikai”, tarė jis ilgiau pamąstęs, “nei mes galime ieškoti žemės, nei parduoti savo indų pragyvenimui, nelaužant tuo pačiu laiku tų dvidešimt penkių įsakymų, kuriuos musų tėvas mums paliko ir kurie riša mus po mirtina nuodėme? Nesibijokite del savo ateities. Dievas tikrai yra pažadėjęs savo pagalbą tiems, kurie juos laiko. Jo prižadėjimai nėra tušti.”

Nors jis tokiu budu kalbėjo, bet broliai pastebėjo kaip ir kokį netikrumą jo balse; jie jautė, kad jo žodžiuose nėra pilnos jo širdies. Jo pasitikėjimas ėmė svyruoti kartu su kitų. Išrodė, kad velnio pergalė greitai bus visiškai baigta.

(Bus daugiau).

Katalikų Pasaulys

NORVEGIJA. — Viena stipriausių protestantiškų valstybių yra Norvegija. Čia labai mažai katalikų. Jeigu ir yra, tai daugiausia svetimtaučiai. Bet šiais keliais paskutiniais po didžiojo karo metais ir tarp norvegų atsiranda katalikų. Tėvai Dominikonai jau padėjo kartinį akmenį bažnyčiai Norvegijos sostinėje Oslo. Statoma graži bažnyčia. Netrukus ruošama statyti ir kitą bažnyčią mieste Hamar. Ir šitoje šiaurės šalyje pradeda reikštis patogesnė dirva Kristaus vynynei.

KOLUMBIA. — Pietinė Amerika turi savotiškų gražių ypatybių. Vietiniai Kolumbijos gyventojai pasirodo labai pamaldūs žmonės. Čia pasireiškė paprotys įvairius miestus, įstaiigas, draugijas ir šeimynas pašventi Švenč. Jėzaus Širdies garbei. Ne senai įvyko gražių manifestacijų šalies sostinėje mieste Bogota, kame įvairus valstybės ministeriai savas ministerijas pašventė Švenč. Širdies globai. Taip padarė finansų ir susisiekimo ministeriai. Kiek dienų vėliau panašiai pasiėlgė valstybės kontrolierius, savo rumus iškilmingomis apeigomis pašvėsdamas tai pačiai Švenč. Jėzaus Širdžiai, kuriai paveda globoti visa Kolumbijos šalis.

VOKIETIJA. — Katalikai šitoje šalyje labai daug nukenčia nuo protestantų. Sutaisyti skaitmens parodo, kad kiekvienais metais Vokietijos katalikai nustoja 40,000 vaikų per mišrias moterystes. Daugiau vieni Vokietijos katalikai nustoja žmonių per mišrias moterystes, sako Meizeno vyskupas Schreiber, negu visa Katalikų Bažnyčia jų įgyja stambeldžių kraštuose, besidarbuojant katalikų misijonieriams.

— Wurzburgo mieste buvo įsteigtas misijonierių medicalinis institutas. Pirmiausia čia mokoma medicinos mokslo, o paskui jau ruošama į kunigus ir juos siunčiama į stambeldžių šalis, nes tik toki kunigai gydytojais teturi didžiausio pasisekimo savo darbuotėje. Šįmet mokykla turi pirmą laidą. Viso 9 jaunikaičiai, baigią medicinos ir teologijos mokslus,

ši pavasarį bus išvesti į kunigus ir pasiūsti į stambeldžių šalis darbuotis Kristaus vynyne.

— Knygų spaudinime Vokietija užima pirmą vietą visame pasaulyje. Paskui eina Prancuzija, Belgija, Anglija, Italija ir tik vėliau Amerika. Tai parodo, kad Amerikoje, kame spausdinama daugiausia laikraščių, proto darbą atlieka laikraščiai. Amerikiečiai tai skaito ką kiti parašo. Vokietijoje gi kas parašyta tą visos pasaulio tautos skaito ir tuo naudojasi.

MEKSIKA. — Šitoje šalyje verda kova už tikėjimo laisvę jau keli metai. Čia yra tokių atsiikimų, kad net baisu pamanyti. Valdžia persekioja žmones katalikus ir kunigus kuo žiauriausia. Tai apvagia bažnyčias, tai uždaro kunigus į kalėjimus, tai išbarsto švenčiausių — sumindžioja, apspiaudo, visaip išniekina. Bet tikėjimas yra toks dalykas, kurio pergalėi negalima. Štai laikraščiai skelbia dabar šitokią žinią. Bedieviškosios kariuomenės vadas generolas Garcia gauna iš savo namų telegramą, kad jo motina miršta. Jisai tuomet kovojo sukilusius indijonus. Genedolas, palikęs karo lauke, skubinasi pas savo mirštančią motiną. Randa ją dar gyvą. Jinai maldauja savo sunaus, kad jai pakviestų katalikų kunigą. Valdžios yra uždrausta visiems kunigams pildyti kokias nors tikiybines pareigas. Generolas tai gerai žino, tai jo valdžios įstatymai. Jisai nežiuri nieko, jam svarbiau motinos prašymas. Jisai pakviečia kunigą. Kun. Portela nustebeš nežino kame čia dalykas. Bet ligonis šaukia, jisai eina. Generolas pareiškia kunigui, kad jisai paėma ant savęs visą atsokomybę. Kunigas suteikia generolo motinai donai Belen de Garcia paskutinius sakramentus ir jį laimingai miršta. Laidotuvių metu dalyvavo miesto visa valdžia, valstybės gubernatorius ir daugelis kaip kariuomenės taip ir valstybės atstovų. Valdžia jau pati mato, kad nieko nepadarysi. Persekiojimais Katalikų Bažnyčios nepalauži. Kuomet mirtis pažiuri į akis, pranyksta visoki įstatymai, varžantieji kunigų pareigų pildymą.

MUSŲ DARBAI

Rėmėjų Skyriai.

Sukelti lėšų kolegijos pastatymui šiandien yra vienas svarbiausių mūsų gyvenimo reikalų. Šiuo tai tikslu įvairiose kolonijose kuriami rėmėjų skyriai, kurie gerai išvystytų savo tarpe kolegijos reikalingumo mintį ir nors kiek sukeltų jai reikalingo kapitalo. Tasai darbas yra dar naujas, bet reikia pasidžiaugti, kad jisai yra plačiai išsiplėtęs po daugelį mūsų kolonijų. Kaip parastai, kiekvienoje vietoje susibūria prakilnesnis žmonių būrelis ir tikrai toji rinktinioji mūsų darbuotojų sąjunga užkinko į darbą nepaslančią minią.

Dabar viso yra 34 skyriai. Jais vadovauja gerb. klebonai ir pasaulionys darbuotojai. Kur randama dvasinio vado parama, tenai ir skyriaus gyvavimas yra uolesnis. Tokiam dideliame darbu mūsų gerb. dvasios vadų parama yra būtina reikalinga. Su džiaugsmu reikia pažymėti, kad jos netruksta. Kiekvienas klebonas, savų reikalų ne mažą turėdamas, neužmiršta ir visuomeninių reikalų, ypatingai tokių, kaip lietuvių kolegijos stiprinimas. Dažnai atsitinka, kad net patys žmonės, niekieno neparaginti, susibūria į kuopą ir įkuria rėmėjų skyrių. Tai parodo, kad mūsų darbuotojų eilėse yra užtektingai iniciatyvos ir užuojautos lietuvių kolegijai Amerikoje.

Seniausias skyrius tegyvuoja nepilnai du metu; jauniausias — vieną mėnesį. Reiškia į du metu padarytas milžiniškas darbas išplėstas visas sietynas rėmėjų skyrių, kurių tikslas remti lietuvišką katalikišką švietimą, bet kartu ir spaudą, nes kiekvienas rėmėjas tuo pačiu savo triusu ir pinigų remia gerą katalikišką savaitraštį "Laivą". Būtinai reikia, kad tie skyriai sustiprėtų. Pirmutinis žingsnis prieš stiprėjimą tai artymi santykiai su centru. Vietinio skyriaus valdyba turi pasiūsti į centrą valdybos antrašus. Pranešti centrui apie savo darbuotę, kad tokiu būdu jų darbų aprašymas tilptų "Mūsų Darbų" skyriuje. Kiti tai skaitys ir seks jų visuomenei teikiamus darbuotės

pavyzdžius. Iš to kils uolumas, lenktyniavimas ir begaliniai didelės sėkmės kolegijos naujai.

Dabar jau gyvuoja skyriai šiose kolonijose:

1. Melrose Park, Ill.
2. Šv. Mykolo parapijoje, Chicago, Ill.
3. Easton, Pa.
4. Kenosha, Wise.
5. Bayonne, N. J.
6. Brooklyn, N. Y.
7. Lawrence, Mass.
8. So. Boston, Mass.
9. Brockton, Mass.
10. Lowell, Mass.
11. Nashua, N. H.
12. Worcester, Mass.
13. Norwood, Mass.
14. Baltimore, Md.
15. Montreal, Canada.
16. Amsterdam, N. Y.
17. Niagara Falls, N. Y.
18. Marquette Park, Chicago, Ill.
19. Aušros Vartų parap., Chicago, Ill.
20. Chester, Pa.
21. Cicero, Ill.
22. Šv. Jurgio parap., Chicago, Ill.
23. Chicago Heights, Ill.
24. Rockford, Ill.
25. Šv. Kryžiaus parap., Chicago, Ill.
26. Dievo Apveizdos parap., Chicago, Ill.
27. Racine, Wisconsin.
28. Sheboygan, Wisconsin.
29. Indiana Harbor, Indiana.
30. Waterbury, Conn.
31. New York, City.
32. Kansas City, Kansas.
33. Šv. Jurgio parap., Detroit, Mich.
34. Springfield, Ill.
35. Sioux City, Iowa.

Telieka skyrių darbuotojams palinkėti sekmingo pasisekimo jų darbe ir atkreipti jų dėmesį, kad jie pasirūpintų panašius skyrius įsteigti pas savo kaimynus.

L A I V A S

Marijonų Kolegijos Remėjai:

J. Petrauskas, S. Boston, Mass. Rem.	3.00	O. Sliterienė, Melrose Pk., Ill.	5.00
A. Paldauskas, " "	3.00	Pr. Brazas, " "	5.00
K. Mačiulaitienė, " D. Už.	4.00	P. Aperavičius, " "	3.00
V. Srudinskas, " Rem.	3.00	J. Žvirblis, " "	5.00
F. Firautienė, " "	3.00	A. Kuncman, " "	3.00
M. Vestfildienė, " "	3.00	K. Jutelis, " "	1.00
P. Giedraitienė, Mattpan, Mass. "	3.00	P. Barščius, " "	1.00
N. N. S. Boston, Mass. D. Už.	2.00	M. Gostautas, " "	2.00
A. Borkiūtė, " Rem.	3.00	F. Žukauskas, " "	1.00
G. Tupikienė, " "	3.00	P. Jurgaitis, " "	1.00
O. Paulauskienė, " D. Už.	2.00	St. Stopeckis, " "	1.00
E. Urbaičiūtė, " "	2.00	J. Kabelis, " "	1.00
M. Pajaujūtė, " Rem.	3.00	M. Barčius, " "	3.00
V. Varžinskaitė, " "	3.00	M. Chernesky, " "	2.00
A. Majauskaitė, " "	5.00	R. Starkus, " "	5.00
V. Jurgelaitė, " "	3.00	P. Stočkaitė, " "	3.00
J. Gutaitė, " "	3.00	O. Starkus, " "	2.00
P. Markus, Dorchester, Mass. "	3.00	S. Starkus, " "	3.00
I. Tulka, " "	3.00	A. Urbelis, " "	3.00
A. Kuznienė, S. Boston, Mass. "	5.00	P. Ragenas, " "	1.00
B. Kučinskas, " Amž. "	25.00	K. Steigutas, " "	1.00
K. Žilytė, " Rem.	50.00	J. Miknevich, " "	2.00
J. Andrejiotis, " "	10.00	J. Tarutis, " "	1.00
M. Zaičikienė, " "	3.00	N. Maseliunas, " "	1.00
P. Kildišius, " "	3.00	N. Vaitkus, " "	2.00
O. Čelkanienė, " "	3.00	N. Chappas, " "	2.00
M. Paliukevičienė, S. Boston, Mass. Rem.	3.00	P. Dovidonis, Chicago, Ill. "	10.00
O. Grybaitė, Dorchester, Mass. "	3.00	S. Baltaduonis, " "	5.00
P. Ambrozas, Clairton, Pa. D. Už.	5.00	N. Milašienė, " "	5.00
V. Skupienė, N. Abington, Mass. Rem.	3.00	O. Ruikis, Cicero, Ill. "	10.00
S. Simonaitienė, Kingston, Pa. "	3.00	V. ir B. Grigaliunai, " "	10.00
A. Zalatoris, Chicago, Ill. "	3.00	A. Bislis, " "	10.00
M. Rumeikienė, Braddock, Pa. "	3.00	K. P. Šukis, " "	10.00
J. Stabas, " "	2.25	J. Kližentas, " "	10.00
M. Novikienė, Cleveland, O. "	3.00	Kun. A. Linkus, " "	5.00
M. Šlenis, Ind. Harbor, Ind. "	3.00	V. Bukauskas, " "	5.00
E. Lesnauskaitė, Chicago, Ill. "	2.00	M. Sriubas, " "	5.00
O. Daugirdienė, " "	3.00		
P. Valuckis, " "	3.00		
A. Vaitkevičius, " "	3.00		
L. Jančienė, " "	3.00		
Kun. P. Vaitukaitis, " "	3.00		
B. Oželienė, " D. Už.	5.00		
P. Streckis, " "	3.00		

Visiems Marijonų Kolegijos Remėjams ir Geradariams nuoširdžiai dėkoja

Remėjų Centras.

(Bus daugiau).

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Sename Įstatyme randame vardą patriarkas, kaip kad buvo Abraomas, Izaokas, Jokubas ir kiti. Lygiai ir Katalikų Bažnyčioje kai kurie vyskupai vadinami patriarkais. Kas čia per skirtumas? ir ką tai reiškia?

M. K., Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. — Žodis patriarkas yra graikų kalbos ir reiškia “tėvas ir valdytojas”. Sename Įstatyme patriarkai buvo ne tiktai šeimynos tėvai, bet ir visos giminės valdytojai. Tokiais buvo, kaip Tamsta kad manėte, Abraomas, Izaokas, Jokubas ir kiti žydų tautos bočiai. Panašia prasme Katalikų Bažnyčioje yra vyskupai. Jie yra tėvai ir valdytojai. Tiktai šiaandie ne visus vyskopus vadina patriarkais, bet tiktai tuos, kurie valdo bažnyčias pačių Apaštalų ar Evangelistų įkurtas. Ir taip šv. Tėvas Romos vyskupas vadinasi Vakarų Patriarkas, kadangi Vakaruose — Romoje įkurė bažnyčią šv. Petras Apaštalas; jisai įkurė bažnyčią ir Antojochijoje. Aleksandrijoje bažnyčią įkurė šv. Morkus Evangelistas, Jeruzalėje — šv. Jokubas Apaštalas. Todel šitų bažnyčių vyskupai vadinasi patriarkais. Be šių Apaštalų įkurtų bažnyčių yra dar keletas ir kitų, kurioms del savo senumo ir garbingumo tasai vardas yra teikiamas, kaip pavyzdžiui Konstantinopolio, Babilono, Lisbonos, Venecijos ir Vakarų bei Rytų Indijų. Vyskupai, valdantieji šitas garbingas bažnyčias, vadinami patriarkais. Tasai vardas yra vien garbės pažymis, primenąs garbingą senovę.

KLAUSIMAS. — Kuomet ateis pasaulio pabaiga ir Išganytojas ateis teisti gyvųjų ir mirusiųjų, ar gyviems nereiks jau mirti?

S. Z., Oakville, Conn.

ATSAKYMAS. — Mirti reikia kiekvienam žmogui. Kaip šv. Paulius Apaš-

talas sako “kaip per vieną žmogų nuodėmė atėjo į šį pasaulį ir taip per nuodėmę mirtis, kadangi visi jame nusidėjo”. Todel visi žmonės turės mirti. Tokia yra Viešpaties Dievo ištarmė, nuo kurio nėra paliuosuotas joksai žmogus, išskyrus Švenč. Dievo Motiną Mariją, kuri buvo be nuodėmės pradėta.

KLAUSIMAS. — Ar kunigas gali atsakyti žmogui išrišimą, jeigu žmogus labai norėtų jį gauti? *K. L., Boston, Mass.*

ATSAKYMAS. — Kunigas ne tiktai gali, bet ir turi žmogui atsakyti išrišimą, jeigu žmogus nėra to išrišimo vertas. Kitais žodžiais, jeigu žmogus nenori padarytos skriaudos atlyginti, jeigu jisai nenori pamesti blogo įpročio, arba vengti asmens, kuris jį veda į nuodėmę — kunigas jokiū būdu tokiam žmogui išrišimo negali duoti ir jeigu duotų, patsai prasikalstų prieš Viešpatį Dievą, nes kunigas turi teisingai eiti savo šventas pareigas ir nelaužyti Dievo įstatymų.

KLAUSIMAS. — Ar yra kam tikusi tokia išpažintis, kurioje lietuvis katalikas, niekindamas savo kleboną, prie svetimtaučio eina išpažinties, angliškai nemokėdamas, apgraiboms tą išpažintį atlieka

A. R. Rockford, Ill.

ATSAKYMAS. — Joks žmogus nėra priverstas eiti pas vieną arba kitą kunigą išpažinties. Jisai turi pilną teisę pasirinkti sau nuodėmklausį. Jeigu nori, gali eiti pas savo kleboną, jeigu nori — gali eiti pas svetimą kunigą. Kodel jisai pasirenka ne savo, bet svetimą kunigą, yra žmogaus sąžinės dalykas, ir todel pašaliečiams spręsti ir įtarti jo intencijas nedera. — Jeigu žmogus nemoka užtektinai anglų kalbos, jisai turi rupintis priesti išpažinties pas lietuvių kunigą, kurių gana daug apsilanko atlaidų dienomis įvairiose

bažnyčiose. — Jeigu žmogus, niekindamas vieną kunigą, eina išpažinties pas kitą, jo išpažintis yra gera, tiktai per tą išpažintį jisai turi išpažinti savo nuodėmę, kad jisai niekino savo artymą arba Dievo tarną.

KLAUSIMAS. — Bažnyčia įsako “eik išpažinties bent vieną kartą į metus ir priimk Švenčiausią apie šv. Velykas savo parapijoje”. Yra žmonių, kurie keršija savo parapijai ir todėl eina velykinės kitur, savo parapiją nuskriausdami. Ar jie gerai daro. *A. R., Rockford, Ill.*

ATSAKYMAS. — Tiesa, kiekvienas žmogus turi atlikti išpažintį bent vieną kartą į metus arba, kaip mes vadiname velykinę, bet tą velykinę jisai gali atlikti kur nori. Nėra butino reikalo, kad jisai atliktų savo bažnyčioje. Butų geriau, kad atlikti pas save, bet jeigu neatliks savoje bažnyčioje, nėra nieko bloga. Čia nėra jokios skriaudos. — Man rodosi, kad Tamsta čia kalbate daugiau apie parapiinę mokesčių, negu apie pačią velykinę. Mat, kai kur yra paprotys inant velykinės kor-

teles kartu užmokėti ir parapiinę mokesčių. Kadangi žmogus savo parapijoje velykinės neina, tai nė kortelės neima. Ir kadangi neima kortelės, tai nė savo parapijos narystės mokesties neapsimoka. Čia žinoma ir skriauda ir nuodėmė, kadangi neišpildoma Dievo įsakymas “reikia atiduoti Dievui, kas yra Dievo ir ciesoriui, kas yra ciesoriaus”. Tai reiškia, kad kiekvienas žmogus turi prisidėti prie viešos Dievui atiduoti garbės, kuri vyksta mūsų bažnyčiose. Kiekvienas žmogus todėl turi prisidėti bažnyčios palaikymui. Kuomet jisai neprisideda, neatiduodamas parapijos nuskirtą mokesčių, jisai nusideda. Čia nekalbama apie tuos, kurie neišgali; jų neturtas paliuosuoja juos nuo šių pareigų. — Pasirodo, kad mūsų žmonės dar nesugeba atskirti vieną pareigą nuo kitos — velykinę nuo parapijos palaikymo. Butų daug geriau, kad parapijos narių mokesčiai nebutų maišomi su išpažintimi. Viena ir kita yra butina ir reikalinga, bet tarp savęs šios dvi pareigos neturi nieko bendra.

Lietuvos Žinios

Naktį į sausio 17 d. Šančiuos rasta Lietuvos komunistų partijos centro komiteto atsišaukimų ir be cenzūros leidimo išspausdintas Seimo socialdemokratų frakcijos pareiškimas. Vedama kvota.

“Rupinasi” mokinių sveikata. Veiveriai. Vidurinės mokyklos mokytojai, ypatingai direktorius p. S. Pašakarnis, mėgsta mokiniams pasakyti: užlaikykite švarą, nelyskite gyvi į duobę, rupinkitės sveikata ir t. t. Kuomet šauliai buvo kreipesi čartą į p. direktorių, prašydami salės vakarui suruošti, tai p. direktorius pasakė neduosiąs salės, nes tai kenkia mokinių sveikatai.

Jeigu p. Direktorius iš tikrųjų taip rūpintųsi mokinių sveikata, kaip jis sakosi, tai

butų labai gera. Tačiau, pasirodė, kad vakarai pvz. tik tada kenkia mokinių sveikatai (nors ir švariausiai būtų užsilaukoma), kada ruošiami šaulių ar kitų tautiškai nusistačiusių organizacijų, bet kada juos ruošia patys mokytojai, tai jokio pavojaus mokinių sveikatai nėra.

Negeistina pašto cenzura. Salakas. Pastaruoju laiku, salakiečiai, ypatingai katalikai, nusiskundžia gauną labai suvėlintą korespondenciją. Buna tokių atsitikimų, kad laiškanėšys atneša laišką po kokių 5—6 dienų, dažnai su apiplėšytais ir atvirais kraštais.

Visi pašto tarnautojai, išskyrus patį viršiniką, profsojuzninkai.

Kauno žinios. Pracitų metų gruodžio mėn. iš 27 į 28 d. Garliavos vals. Juodvario dvare iš nežinomos priežasties užsidegė pil. Rakausko Tomo lentinis, skarda dengtas kluonas su jame esančiu pašaru. Kluonas kainuoja apie 25,000 litų, pašaras apie 19,000 lt., visas turtas įkainuotas apie 44,000 lt. Kluonas buvo apdraustas valstyb. apdraudimo įstaigoj 4,000 lt. ir Pirmoje Lietuvos Ukio Savitarpio draudimo draugijoje 12,545 lt., pašaras šioje pat draugi-

joje buvo apdraustas 13,000 lt.

Nukentėjusis padegime nieko neįtaria, bet spėjama, kad gaisras įvyko dėl neatsargaus elgesio su ugnimi.

— Pil. Starkus Kostas gyv. Raseinių g. 6 Nr. pranešė kad jis važiavo su karieta Vaisių gatve ir prie krautuvės sustojęs užėjo vidun, o už minutės grįžęs lauk — nerado savo karietos nė arklį, kuris kainavo 2,000 lt. Suradimui piktadarių daromi žygiai.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimts ir aštuoniasdešimts metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUL. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo: "Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė." Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laišku mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiariskumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, ner viškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Aprg.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą

"DRAUGA"

"Draugo" kaina metams Lietuvon
\$7.00; pusei metų \$4.00

"DRAUGAS"

2334 So. Oakley Ave.
CHICAGO, ILL.